

Si človekom jar i alebo jesene?

Pápež František hovorí už 31. krát o kresťanskej nádeji. Kladie nám otázku, či je pre nás život postupným úpadkom a duša prežíva jeseň, alebo veríme, že najlepšie dni sú ešte len pred nami a v duši sa rozvíja jar.

„Kresťanská nádej sa zakladá na viere v Boha, ktorý vždy tvorí niečo nové v živote človeka, tvorí niečo nové v dejinách, tvorí niečo nové vo vesmíre. Náš Boh je Bohom, ktorý tvorí nové veci, lebo je Bohom prekvapení...“

Nie je kresťanské kráčať s pohľadom upretým do zeme – ako to robia ošípané: vždy tak kráčajú – bez toho, aby pozdvihli oči k horizontu. Akoby sa celé naše putovanie skončilo tu, na piadi pár metrov cesty; akoby v našom živote neexistovala žiadna meta, žiaden cieľ; akoby sme boli nútení túlať sa bez toho, že by naše námahy mali nejaký dôvod. Toto nie je kresťanské.

Záverečné stránky Biblie nám ukazujú posledný horizont cesty veriaceho človeka: Jeruzalem neba, nebeský Jeruzalem. Ten je vykreslený predovšetkým ako veľký stan, v ktorom Boh zhromaždí všetkých ľudí, aby s nimi naveky prebýval (porov. Zjv 21,3). Toto je naša nádej. A čo urobí Boh, keď budeme konečne s ním? Prejaví nám nekonečnú nehu, ako keď otec prijíma svoje deti, ktoré sa dlho namáhali a trpeli.

Ján v Apokalypse prorokuje: «Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi!... Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti

ani žiaľu; ani náreku ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo... Hľa, všetko robím nové» (Zjv 21,3-5). [Teda] Boh nových vecí!

Skúste sa zamyslieť nad týmto úryvkom zo Svätého písma nie abstraktným spôsobom, ale po prečítaní si terajších denných správ, po sledovaní televíznych novín či prezretí si titulných stránok denníkov, kde sa hovorí o toľkých tragédiách, kde sa ohlasujú smutné správy a je tu riziko, že si na ne privykneme. Pokúste sa pomyslieť na tváre detí, ktoré prežívajú strach z vojny, na plač matiek, na rozbité sny toľkých mladých ľudí, na utečencov, ktorí čelia strašným potulkám a častokrát sú vykorisťovaní... Život je bohužiaľ aj toto. Niekedy by sa nám žiadalo povedať, že je predovšetkým toto.

Možno je to tak, avšak je tu Otec, ktorý plače s nami; je tu Otec, ktorý roní slzy nekonečnej ľútosti voči svojim deťom. Máme Otca, ktorý vie plakať, ktorý plače s nami. Otca, ktorý nás vyčkáva, aby nás mohol utešiť, lebo pozná naše utrpenia a pripravil pre nás inú budúcnosť. Toto je tá veľká vízia kresťanskej nádeje, ktorá sa rozširuje na všetky dni našej existencie a chce nás pozdvihnúť.

Boh nechcel naše životy omylom, nútiac seba i nás k ťažkým nociam úzkosti. Naopak, stvoril nás, lebo chce, aby sme boli šťastní. Je našim Otcom, a ak my – tu a teraz – zakúšame život, ktorý nie je tým, aký si on prial pre nás, Ježiš nás uisťuje, že sám Boh pracuje na našom vykúpení. On pracuje na tom, aby nás vykúpil.

My veríme a vieme, že smrť a neváňst nie sú poslednými slovami

vyslovenými nad oblúkom ľudskej existencie. Byť kresťanmi znamená novú perspektívu: pohľad plný nádeje. Niektorí ľudia sa domnievajú, že v živote je všetko šťastie vyhradené len na mladosť a stáva sa minulosťou, a že žiť znamená pomalý úpadok. Iní zase veria, že naše radosti sú len príležitostné a prechodné, a že do života ľudí je vpísaná nezmyselnosť. Sú to tí, ktorí pred toľkými kalmitami hovoria: „Nuž, život nemá zmysel. Naša cesta je nezmyselná.“

Avšak my kresťania v toto neveríme. Naopak veríme, že v horizonte človeka je slnko, ktoré osvecuje natrvalo. Veríme, že naše najkrajšie dni majú ešte len prísť. Sme viac ľuďmi jari než jesene. Rád by som sa vás teraz spýtal – každý nech odpovie vo svojom srdci, potichu, ale odpovedzme si: „Som mužom, ženou, chlapcom, dievčaťom jari alebo jesene? Moja duša má jar alebo jesen?“ Každý si odpovedzme.

Veríme, že naše najkrajšie dni majú ešte len prísť. Sme viac ľuďmi jari než jesene.

Vidíme radšej výhonky nového sveta než zožltnuté listy na konároch. Neutiekajme sa k nostalgiam, zármutkom a bedákaniam: vedzme, že Boh z nás chce mať dedičov prísľubu a tých, ktorí neúnavne pestujú sny. Nezapudnite na tú otázku: „Som človekom jari alebo jesene?“ Jari, ktorá očakáva rozkvet, ktorá očakáva ovocie, ktorá očakáva slnko, ktorým je Ježiš, alebo

jesene, ktorá má vždy tvár sklonenú k zemi, zatrpknutú a – ako som to už niekoľkokrát povedal – s tvárou feferóniek nakladaných v octe.

Kresťan vie, že Božie kráľovstvo, jeho moc lásky, rastie ako veľké pšeničné pole, napriek tomu, že má pomedzi kúkol. Vždy sú tu problémy, sú tu ohovárania, sú tu vojny, sú tu choroby... avšak pšenica rastie a nakoniec bude zlo odstránené. Budúcnosť nemáme v rukách, vieme však, že Ježiš Kristus je tou najväčšou milosťou života: je objatím od Boha, ktorý nás očakáva na konci, ale ktorý nás už teraz sprevádza a tešuje na ceste. On nás privádza do toho veľkého Božieho „stánku“, ktorý je medzi ľuďmi (porov. Zjv 21,3), spolu s ostatnými, mnohými bratmi a sestrami, a my Bohu prinesieme spomienku na tieto dni prežité na zemi.

A vtedy bude krásne objaviť, že nič nebolo stratené, žiaden úsmev a žiadna slza. Akokoľvek by bol náš život dlhý, bude sa nám zdať, že sme ho prežili jedným dychom. A že stvorenie sa nezastavilo pri šiestom dni knihy Genezis, ale neúnavne pokračovalo ďalej, lebo Boh sa vždy o nás zaujímal. Až do dňa, kedy bude všetko dovŕšené, v to ráno, keď zmiznú slzy, v tom okamihu, keď Boh vysloví svoje posledné slovo požeňovania: «Hľa – hovorí Pán – všetko robím nové!» (Zjv 21,5). Áno, náš Otec je Bohom novosti a prekvapení. A v ten deň budeme skutočne šťastní a zaplačeme. Áno, ale plakať budeme od radosti."

*Príhovor pápeža Františka počas generálnej audiencie zo dňa 23. 8. 2017 Krátené, prevzaté zo stránky Vatikánskeho rozhlasu (<http://sk.radiovaticana.va>)
foto: Shutterstock*